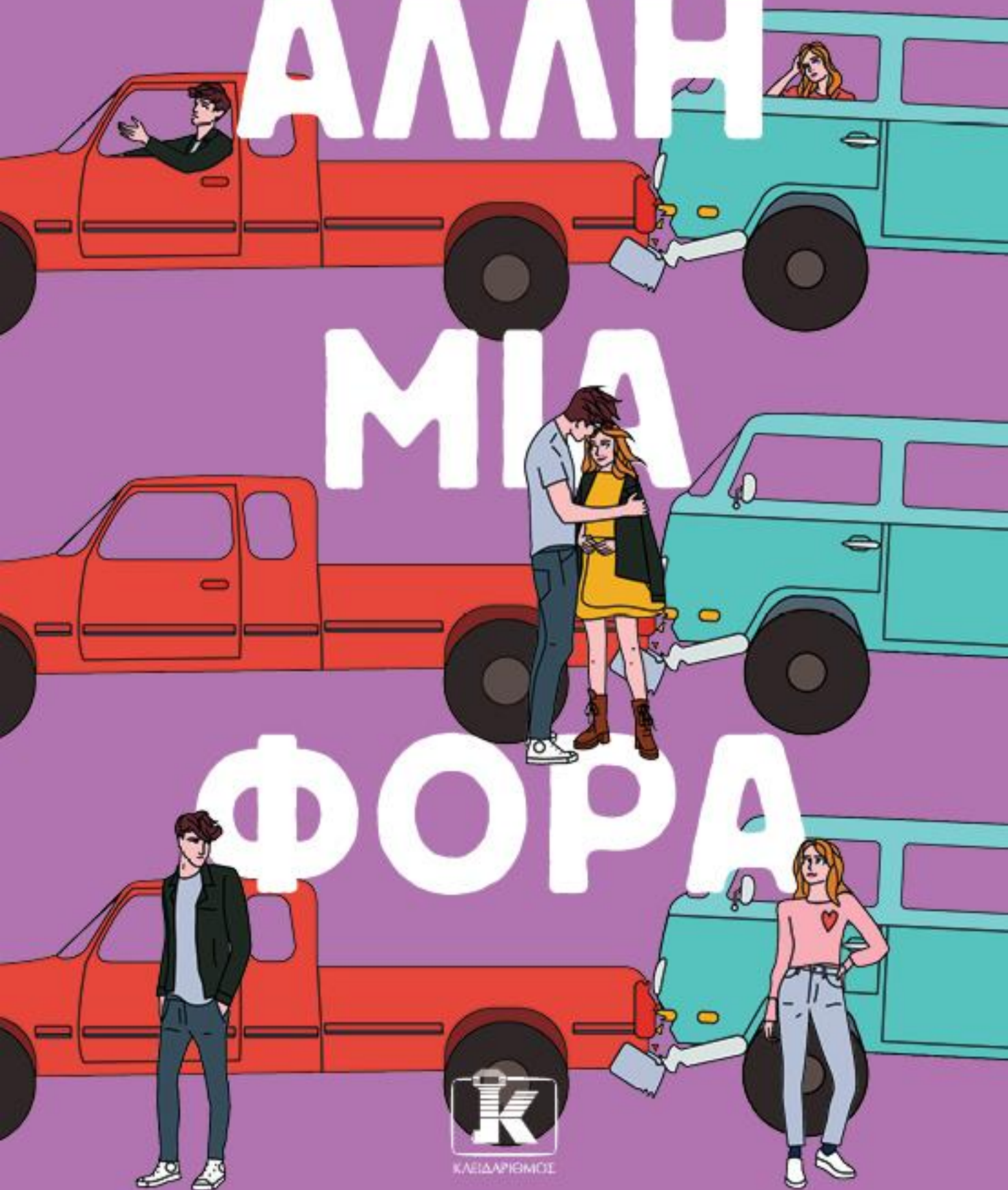

LYNN PAINTER

ΑΛΛΗ

ΜΙΑ

ΦΟΡΑ

ΚΑΛΙΔΑΡΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Παραμονή του Αγίου Βαλεντίνου

Όταν η παραμονή του Αγίου Βαλεντίνου ξεπροβάλλει με το ζαχαρωτό κεφάλι της σε σχήμα καρδιάς, υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων που το κοιτάζουν.

Πρώτα απ' όλα, έχουμε τους λάτρεις της γιορτής, τους αθεράπευτα ρομαντικούς που έχουν εμμονή με την ίδια την ιδέα του έρωτα. Αυτά τα άτομα πιστεύουν στη μοίρα και τις αδελφές ψυχές και στην ιδέα ότι το σύμπαν στέλνει φτερωτά, ημίγυμνα μωρά να ρίχνουν τα βέλη τους στους ελεύθερους μεταδίδοντάς τους έτσι την ασθένεια του αληθινού έρωτα που μπορεί να επιφέρει μέθη και ένα μεγαλειώδες «ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα».

Και μετά έχουμε τους κυνικούς, εκείνους τους γκρινιάρηδες που την αποκαλούν «εμπορική γιορτή» και υποστηρίζουν πως αν υπάρχει αληθινή αγάπη, οι διακηρύξεις της θα πρέπει να εκφράζονται αυθόρμητα οποιαδήποτε τυχαία μέρα και χωρίς την προσδοκία δώρων.

Ε, λοιπόν, εγώ δεν είμαι ούτε το ένα ούτε το άλλο – αλλά και τα δύο.

Θεωρώ πως *όντως* η ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου είναι μια υπερβολικά εμπορευματοποιημένη γιορτή, αλλά πιστεύω

επίσης ότι δεν είναι κακό να απολαμβάνουμε τα υλικά παρά-πλευρα αποτελέσματα του εορτασμού. Φέρτε μου σοκολάτες και λουλούδια και, μια που θα μπείτε στον κόπο, βάλτε μαζί και μια δωροεπιταγή για το κοντινότερο βιβλιοπωλείο.

Και ναι, πιστεύω στην ύπαρξη της αληθινής αγάπης. Αλλά έχω σοβαρές υποψίες ότι η μοίρα και οι αδελφές ψυχές και ο έρωτας με την πρώτη ματιά είναι ιδέες που δημιουργήθηκαν από τους ίδιους ανθρώπους που περιμένουν ακόμα τον Αϊ-Βασίλη να εμφανιστεί με εκείνο το κουτάβι που του είχαν ζητήσει όταν ήταν επτά χρονών.

Με άλλα λόγια, *σαφώς* περιμένω τον έρωτα στη ζωή μου, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να κάτσω με σταυρωμένα τα χέρια και να περιμένω τη μοίρα να μου τον φέρει.

Η μοίρα είναι για τα κορόιδα.

Ο έρωτας είναι για όσους κάνουν σχέδια.

Οι γονείς μου παντρεύτηκαν την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, έπειτα από έναν μήνα σχέσης. Ερωτεύτηκαν παθιασμένα, παράφορα, όταν ήταν δεκαοκτώ χρονών. Κατευθείαν, και χωρίς να σκεφτούν καθόλου τα πραγματικά δεδομένα όπως η συμβατότητα και η διαφορά ιδιοσυγκρασίας.

Κι ενώ αυτή η ανόητη συμπεριφορά οδήγησε, προφανώς, *σε εμένα*, οδήγησε επίσης σε πολλά χρόνια διαφωνιών και καβγάδων με φωνές που αποτελούσαν τη μουσική επένδυση της παιδικής μου ηλικίας μέχρι η σχέση τους να καταλήξει σε έναν χωρισμό με ουρλιαχτά δίπλα στο μικρούλικο σιντριβάνι με το αγγελάκι στην μπροστινή αυλή μας.

Όμως η ανικανότητά τους να χρησιμοποιούν τη λογική έναντι στα συναισθήματα μου χάρισε το δώρο της διαύγειας, μάθαινα από τα λάθη τους. Αντί να βγαίνω με αγόρια που με ξετρέλαιναν, αλλά είναι εντελώς λάθος για μένα, βγαίνω μόνο με αγόρια που παίρνουν καλή βαθμολογία στη λίστα μου με τα υπέρ και τα κατά τους. Βγαίνω μόνο με αγόρια που στα χαρτιά

(ή σε ένα υπολογιστικό φύλλο Excel) έχουν τουλάχιστον πέντε κοινά ενδιαφέροντα με μένα, έχουν ένα πλάνο για την επόμενη δεκαετία της ζωής τους και δεν ντύνονται σαν να πρόκειται ανά πάσα στιγμή να τους έρθει όρεξη για έναν αγώνα μπάσκετ.

Και γι' αυτό ο Τζος ήταν το τέλειο αγόρι.

Ταίριαζε απόλυτα σε όλα όσα έψαχνα από την πρώτη κιόλας στιγμή που συναντηθήκαμε, και υπερέβαινε τις προσδοκίες μου κάθε μέρα και για τους τρεις μήνες που ήμασταν μαζί.

Κι έτσι, καθώς στεκόμουν μπροστά στην ντουλάπα μου εκείνη την παραμονή του Αγίου Βαλεντίνου, επιλέγοντας το τέλειο συνολάκι για την επόμενη μέρα, ήμουν ενθουσιασμένη. Όχι περιμένοντας γυμνά, οπλισμένα βρέφη ή επικές κοσμικές εκπλήξεις, αλλά για τα δικά μου σχέδια. Είχα σχεδιάσει ολόκληρη τη μέρα –το δώρο, τα λόγια που θα έλεγα, την κατάλληλη στιγμή και για τα δύο– και όλα θα ήταν ακριβώς όπως τα ήθελα.

Τελειότητα.

Γιατί να περιμένω από τη μοίρα να βάλει ένα χεράκι, ενώ είχα δύο απολύτως ικανά δικά μου χέρια;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ #1

Όταν ήμουν δέκα ετών, άρχισα να βάζω καρτάκια με εξομολογήσεις σε ένα κουτί μέσα στη ντουλάπα μου, ώστε, αν μου συνέβαινε κάτι, να μάθαιναν όλοι ότι δεν ήμουν απλώς ένα ήσυχο, υπάκουο κορίτσι.

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

Όταν χτύπησε το ξυπνητήρι μου την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, χαμογελούσα. Πρώτα απ' όλα, είχα αγόρι, και δεν ήταν μάλιστα κάποιο *έτσι κι έτσι* αγόρι. Ο Τζος ήταν έξυπνος και όμορφος και ασυζητητί ο μαθητής του Λυκείου Χείζελγουντ, που ήταν πιθανότερο να γίνει πολύ επιτυχημένος στη ζωή του. Κάθε φορά που διαβάζαμε μαζί και φορούσε τα γυαλιά του από ταρταρούγα, που τον έκαναν να μοιάζει με φοιτητή ελίτ πανεπιστημίου, το ορκίζομαι, η καρδιά μου πραγματικά έκανε κωλοτούμπες, προκαλώντας μου γλυκά τοιμπηματάκια που πλημμύριζαν με ζεστασιά κάθε κύτταρο του κορμιού μου.

Τώρα που το σκέφτομαι, συνειδητοποιώ ότι αυτό το αίσθημα ήταν πιθανότατα κάποιο καρδιακό πρόβλημα εξαιτίας της στάνταρ διατροφής μου με σκέτο καφέ και ενεργειακά ποτά. Αλλά δεν το ήξερα ακόμα τότε.

Έκανα στην άκρη τα σκεπάσματα και σηκώθηκα από το κρεβάτι, χωρίς να δώσω σημασία στη βαριά ανάσα του Λόγκαν, που κοιμόταν με ανοιχτό το στόμα στην άλλη πλευρά του κρεβατιού. Ο τρίχρονος ετεροθαλής αδελφός μου γούσταρε να έρχεται κρυφά στο δωμάτιό μου και να κοιμάται μαζί μου γιατί, λίγο πολύ, θεωρούσε πως ήμουν απίθανη.

Και είχε δίκιο. Γιατί καθώς πήγαινα προς την ατζέντα μου που ήταν ανοιχτή πάνω στο γραφείο, *ένωθα* απίθανη. Σιγοτραγουδούσα το «*Lover*» καθώς έβαζα τα γυαλιά μου και εξέταζα τη λίστα της ημέρας.

Λίστα υποχρεώσεων – 14 Φεβρουαρίου

Να οργανώσω ξανά το ντοσιέ για την υποτροφία

Να μελετήσω για το διαγώνισμα λογοτεχνίας

Να θυμίσω στη μαμά να στείλει στο γραφείο αντίγραφο της κάρτας ασφάλισης

Να θυμίσω στον μπαμπά τις συναντήσεις γονιών-καθηγητών και να βεβαιωθώ ότι το έγραψε στο ημερολόγιό του

Να στείλω μέιλ στον σύμβουλο πρακτικής άσκησης

Να ανταλλάξω δώρα με τον Τζος

Να πω «Σ' αγαπώ» στον Τζος!!!!!!!!!!!!

Χάζεψα λίγο παραπάνω το τελευταίο, πάνοντας το στιλό μου και ζωγραφίζοντας καρδούλες γύρω του. Δεν είχα πει ποτέ *αυτές* τις λέξεις σε σχέση, και μια που η επέτειος των τριών μας μηνών τύχαινε να πέφτει ΑΥΤΗ τη μέρα, ήταν σχεδόν σαν το σύμπαν να το είχε σχεδιάσει για *μένα*.

Γεμάτη ενθουσιασμό, μπήκα στο μπάνιο και άνοιξα το ντους. Καθώς έβαλα το χέρι μου κάτω από το νερό για να δοκιμάσω τη θερμοκρασία, άκουσα:

«Εμ, τελειώνεις εκεί μέσα;»

Ουφ. Στραβομουτσούνιασα και μπήκα κάτω από το νερό.
«Μόλις ξεκίνησα».

«Ο Τζόελ θέλει να πάει στο γιογιό του». Η Λίζα, η γυναίκα του μπαμπά μου, ακουγόταν σαν να είχε το στόμα της κολλημένο στην πόρτα. «Επειγόντως».

«Δεν μπορεί να πάει πάνω;» Έβαλα σαμπουάν στο χέρι μου και το έτριψα στα μαλλιά μου. Τα λάτρευα τα δίδυμα, αλλά η ζωή με δύο μικρά παιδιά ήταν καμιά φορά ανυπόφορη.

«Είναι ο μπαμπάς σου εκεί».

Αναστενάζοντας, είπα: «Δώσε μου δύο λεπτά». Τελείωσα βιαστικά το ντους μου, αρνούμενη να επιτρέψω σε αυτή την αναποδιά να μου χαλάσει τη διάθεση. Αφού σκουπίστηκα και έβαλα το μπουρνούζι μου, πέρασα τρέχοντας δίπλα από τη Λίζα και τον εκνευρισμένο Τζόελ, επιστρέφοντας στο υπνοδωμάτιό μου στο υπόγειο. Στέγνωνσα με το πιστολάκι τα πολύ ογουρά μαλλιά μου –μουρμουρίζοντας ακόμη ερωτικά τραγούδια– πριν βάλω το σίδερο στην πρίζα για να σβήσω με ατμό μια ζάρα στο δεξί μανίκι του φορέματός μου. Ήξερα πως ο καλύτερός μου φίλος, ο Κρις, θα έκανε μια γκριμάτσα και θα μου έλεγε πως ήμουν υπερβολικά σχολαστική, αλλά γιατί να αφήσω τη ζάρα τη στιγμή που χρειάζονται μόνο δύο λεπτά για να την εξαφανίσω;

Ντύθηκα και έτρεξα πάνω για να φάω βιαστικά μια μπάρα πρωτεΐνης προτού φύγω για το σχολείο. Καθώς έσκιζα το περιτύλιγμα, το βλέμμα μου έπεσε στο ταψί που βρισκόταν δίπλα στον φούρνο μικροκυμάτων σαν τον ίδιο τον πειρασμό ενσάρκωμένο. Ναι, το κομμάτι της σοκολατόπιτας που είχε περισέψει θα ήταν πεντανόστιμο, σκέφτηκα καθώς δάγκωνα μια μεγάλη μπουκιά από την μπάρα με φιστικοβούτυρο και ορό γάλακτος, αλλά ένα κομμάτι γεμάτο ζάχαρη και υδατάνθρακες δεν ήταν καλός τρόπος για να ξεκινήσει η μέρα.

Τράβηξα το βλέμμα μου από το σοκολατένιο γλυκό και συγκεντρώθηκα στο να μασήσω τη στεγνή μπάρα πρωτεΐνης.

«Θεούλη μου, τρώγε πιο ήρεμα». Ο μπαμπάς μου καθόταν στο τραπέζι, διαβάζοντας την εφημερίδα του και πίνοντας καφέ όπως έκανε κάθε μέρα της ζωής μου. Τα μαλλιά του ήταν κατακόκκινα, το ζυγρό έντονο πρωτότυπο από το οποίο προέκυπτε η δική μου πιο ξεθωριασμένη χαλκοκάστανη εκδοχή. Μου χαμογέλασε περιπαικτικά και είπε: «Κανείς εδώ δεν ξέρει τη λαβή Χάιμιλιχ».

«Δεν είναι προαπαιτούμενο για να γίνεις γονιός ή κάτι τέτοιο; Πώς γίνεται η Λίζα κι εσύ να έχετε παιδιά και να μην έχετε ιδέα από τη λαβή Χάιμιλιχ;»

Κοίταξε κατευθείαν το μπουκωμένο στόμα μου. «Υποθέταμε βλακωδώς πως οι απόγονοί μας δεν θα κατέβαζαν τον άμπακο σαν γουρούνια».

«Ξέρεις τι συμβαίνει όταν κάνεις υποθέσεις, ε;»

«Ναι». Μου έκλεισε το μάτι και ξαναγύρισε στην εφημερίδα του. «Κάποιος είναι μπούφος».

«Οχ, ελάτε τώρα». Η Λίζα μπήκε στην κουζίνα με τον Λόγκαν στο ένα μπράτσο, τον Τζόελ στο άλλο. «Γίνεται να μη λέμε τέτοιες λέξεις μπροστά στα μωρά;»

«Δεν ήταν εδώ», είπα μασώντας την μπάρα μου, «όταν το είπε».

«Και κυριολεκτικά μιλώντας», είπε ο μπαμπάς μου, κλείνοντας μου ξανά το μάτι, «ο *μούφος* δεν είναι κακή λέξη. Είναι ένα πουλί». Μειδίασα ενώ η Λίζα με κοίταξε σαν να ευχόταν να εξαφανιστώ.

Μοίραζα τον χρόνο μου ανάμεσα στη μαμά και τον μπαμπά μου από τότε που είχαν χωρίσει όταν πήγαινα στο δημοτικό, αλλά εξακολουθούσα να είμαι ένας νομάδας μέσα στα πόδια τους. Στα σπίτια και των δύο. Για να είμαι δίκαιη, η Λίζα δεν ήταν το στερέοτυπο της κακιάς μητριάς. Δίδασκε σε νηπιαγωγείο, έκανε τον μπαμπά μου ευτυχισμένο και ήταν πολύ καλή μαμά για τα δίδυμα. Απλώς εγώ ένιωθα συνέχεια πως ήμουν μέσα στα πόδια της.

Άρπαξα το σακίδιό μου και τα κλειδιά του αυτοκινήτου μου, είπα ένα βιαστικό γεια και έτρεξα να φύγω.

Ο ήλιος έλαμπε παρόλο που ο αέρας ήταν παγωμένος, και είχε ρίξει λίγο χιόνι μέσα στη νύχτα, αλλά, απ' ό,τι είδα, ο μπαμπάς μου το είχε ήδη καθαρίσει από τα παράθυρά μου. Άκουσα το κινητό μου από τα βάθη της τσάντας μου, και ίσα που πρόλαβα να το βγάλω για να δω ότι με έπαιρνε στο FaceTime ο Κρις.

Απάντησα και να τοι οι δύο πιο στενοί μου φίλοι, χαμογελαστοί μπροστά από τα κόκκινα ντουλάπια στον διάδρομο του σχολείου. Χαμογέλασα στα δύο πιο αγαπημένα μου πρόσωπα σε όλο τον κόσμο κοιτάζοντας τη ραγισμένη οθόνη του τηλεφώνου μου.

Η Ροζάν είχε σκούρο δέρμα, απίθανα, έντονα ζυγωματικά και βλεφαρίδες από αυτές που προσπαθούν να αποκτήσουν οι μαμάδες των πλούσιων προαστίων προσθέτοντας ψεύτικες, και ο Κρις είχε καστανά μάτια με βαριά βλέφαρα, αψεγάδιαστη πορσελάνινη επιδερμίδα και σγουρά μαύρα μαλλιά που στέκονταν με τον πιο τέλειο τρόπο. Αν δεν ήταν πραγματικά υπέροχοι άνθρωποι, θα ήταν δύσκολο να μην τους αντιπαθεί κανείς για την τόση ομορφιά τους.

«Είστε ήδη στο σχολείο;» ρώτησα.

«Ναι, και μάντεψε τι είδαμε μόλις;» ρώτησε ο Κρις ανεβοκατεβάζοντας τα φρύδια του.

«Εγώ θέλω να το πω», είπε η Ροζ, μπαίνοντας μπροστά του στην οθόνη.

«Εγώ το είδα, εγώ το λέω», ο Κρις την έσπρωξε στην άκρη. «Ο Τζος έχει έρθει ήδη και τον είδα να βάζει μια τσάντα δώρου στο ντουλάπι του».

Τοίριξα και χτύπησα παλαμάκια προτού μπω στο παλιό βανάκι Astro που ο πατέρας μου επέμενε πως «είχε χαρακτήρα». «Μεγάλη ή μικρή;»

«Μεσαία», είπε ο Κρις, και μετά πετάχτηκε η Ροξ λέγοντας «Πράγμα που είναι καλό, γιατί πολύ μεγάλη θα σήμαινε ένα ηλίθιο χνουδωτό ζωάκι, και πολύ μικρή κουπόνι για δωρεάν αγκαλιές. Η μεσαία τσάντα είναι καλό σημάδι. Η μεσαία τσάντα είναι ό,τι καλύτερο».

Γέλασα. Ο ενθουσιασμός τους με χαροποιούσε γιατί μέχρι πρόσφατα ήταν εναντίον του Τζος. Έλεγαν ότι φερόταν σαν να ήταν καλύτερος απ' όλους τους άλλους, αλλά ήξερα ότι τους φαινόταν έτσι μόνο επειδή δεν τον γνώριζαν αρκετά καλά. Ήταν απλώς τόσο έξυπνος και σίγουρος για τον εαυτό του, που καμιά φορά αυτό *παρερμηνευόταν* ως έπαρση.

Έλπιζα αυτό να σήμαινε ότι είχαν αρχίσει να αλλάζουν γνώμη.

Το αγόρι της Ροξ, ο Τρέι, εμφανίστηκε πίσω τους και κούνησε το χέρι. Τον χαιρέτησα κι εγώ κουνώντας το χέρι προτού τους το κλείσω, άφησα το κινητό, έβαλα μπροστά το βανάκι, και πάτησα γκάζι για το σχολείο. Ο Φίνεας ακουγόταν να σιγοτραγουδάει γλυκά από τα ηχεία, και τραγουδούσα μαζί του όσο πιο δυνατά μπορούσα κάθε λέξη από το «Let's Fall in Love for the Night».

Ανυπομονούσα να δω τον Τζος. Είχε αρνηθεί να μου πει το παραμικρό σχετικά με το τι θα ήταν το δώρο μου, οπότε δεν είχα ιδέα τι να περιμένω. Λουλούδια; Κάποιο κόσμημα; Παρόλο που είχαν χρειαστεί δύο ολόκληρα μηνιάτικα από το καφέ όπου δούλευα, του είχα αγοράσει το λουράκι Coach που ήθελε για το ρολόι του. Ναι, ήμουν άφραγκη τώρα, αλλά θα άξιζε τον κόπο όταν θα έβλεπα το πρόσωπό του να φωτίζεται ανοίγοντας το δώρο του.

Το κινητό μου βούιξε στη θέση του συνοδηγού και στο πρώτο κόκκινο φανάρι του έριξα μια ματιά.

Τζος: χρόνια πολλά. Έχεις φτάσει; και τι θέλεις πρώτα - ποίημα ή δώρο;

Ποίημα, οπωσδήποτε.

Χαμογέλασα, και το φανάρι άναψε πράσινο. Καθώς διέσχιζα τη γειτονιά μας στα προάστια, το τραγούδι στο ραδιόφωνο (το παμπάλαιο βανάκι μου δεν είχε καν δυνατότητα σύνδεσης Bluetooth) άλλαξε σε κάτι μέταλ, με ουρλιαχτά, οπότε άρχισα να ψάχνω στους σταθμούς κάποια μελωδία αντάξια της τόσο σημαντικής μέρας.

Μπίλι Τζόελ; Όχι.

Green Day; Άπαπα.

Adele; Χμμμμ... αυτό ίσως –

Κοίταξα προς το ταμπλό για να δυναμώσω την ένταση, και μετά σήκωσα το βλέμμα πάνω στην ώρα για να δω ότι το φορτηγάκι μπροστά μου είχε σταματήσει ξαφνικά. Πάτησα το φρένο, αλλά αντί να σταματήσουν, τα λάστιχα κλείδωσαν και άρχισαν να γλιστράνε. *Σκατά, σκατά, σκατά!*

Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Έπεσα πάνω στο πίσω μέρος του φορτηγού. Με δύναμη. Προετοιμάστηκα μέσα μου ότι θα έπεφτε πάνω μου το αυτοκίνητο από πίσω μου, αλλά ευτυχώς σταμάτησε εγκαίρως.

Κρατώντας την ανάσα μου, κοίταξα από το παρμπρίζ και είδα πως το καπό μου είχε τσαλακωθεί εντελώς. Όμως το άτομο που οδηγούσε το φορτηγάκι έβγαινε έξω τώρα, πράγμα που σήμαινε, έλπίζα, ότι δεν είχε πάθει τίποτα. Έπιασα το κινητό μου, άνοιξα την πόρτα και βγήκα έξω για να επθεωρήσω τη ζημιά.

«Έστελνες μήνυμα, έτσι δεν είναι;»

«Τι πράγμα;» Σήκωσα το βλέμμα, και να σου ο Νικ Σταρκ, ο συνεργάτης μου στο εργαστήριο χημείας. «Όχι βέβαια!»

Το βλέμμα του έπεσε στο χέρι μου, στο κινητό μου, και ύψωσε το ένα του φρύδι.

Πόσο πιθανό ήταν να χτυπήσω κάποιον που γνώριζα; Και όχι απλώς κάποιον που γνώριζα, αλλά κάποιον που μάλλον

δεν με είχε συμπαθήσει ποτέ. Θέλω να πω, βασικά, δεν μου είχε φερθεί ποτέ άσχημα, αλλά δεν ήταν και ποτέ φιλικός.

Την πρώτη μέρα στο μάθημα χημείας, όταν συστήθηκα, αντί να πει, *Χαίρομαι* ή *Εγώ είμαι ο Νικ*, με κοίταξε μόνο για μερικά δευτερόλεπτα προτού πει «Οκέι» και ξαναγυρίσει στο τηλέφωνό του. Όταν έριξα κατά λάθος το ενεργειακό ποτό μου στον πάγκο μας στο εργαστήριο πριν από μερικούς μήνες, αντί να πει *δεν τρέχει τίποτα* σαν φυσιολογικός άνθρωπος όταν ζήτησα συγγνώμη, ο Νικ Σταρκ με κοίταξε κατάματα και, χωρίς να χαμογελάει, είπε: «Ίσως θα ήταν καλό να μειώσεις λίγο την καφεΐνη».

Ο τύπος ήταν κάπως αινιγματικός, δεν τον είχα δει ποτέ κάπου εκτός από το σχολείο, και δεν είχε σι' αλήθεια κάποια κλίκα ή παρέα, απ' όσο ήξερα τουλάχιστον. Παρόλο που ήμασταν στη δευτέρα λυκείου, εξακολουθούσα να μην ξέρω αρκετά γι' αυτόν ώστε να μπορώ να τον κατατάξω κάπου.

Και μου την έσπαγε αυτό.

«Εσύ ήσουν αυτός που σταμάτησε μέσα στην κίνηση», είπα.

«Περνούσε ένας σκίουρος», απάντησε, γρυλίζοντας σχεδόν.

«Άκου να δεις, Νικ». Πήρα μια βαθιά ανάσα, επανέλαβα το μάντρα μου –*Το 'χεις, το 'χεις*– και κατάφερα να πω: «Μην κατηγορείς–»

Με κοίταξε καχύποπτα. «Συγγνώμη. Κι εσύ είσαι η...;»

Σταύρωσα τα μπράτσα μου και τον κοίταξα με τη σειρά μου καχύποπτα. «Σοβαρολογείς;»

«Πηγαίνεις στο Χείζελγουντ;»

«Είμαι η *συνεργάτης σου στο εργαστήριο χημείας*». Μου έκανε πλάκα; Ο τύπος δεν μιλούσε ποτέ, έδινε μόνο από καμιά μονοσύλλαβη απάντηση, αλλά και πάλι. «Μοιραζόμαστε τον ίδιο πάγκο στη χημεία όλη τη χρονιά...; Σου λέει κάτι αυτό;»

«Εσύ είσαι;» Το βλέμμα του διέτρεξε το πρόσωπό μου σαν να μην ήξερε αν πρέπει να με πιστέψει ή όχι.

«Ναι, εγώ είμαι!» Άρχιζα να χάνω την ψυχραιμία μου, γιατί είχα πολύ μεγάλα σχέδια για τη σημερινή μέρα, κι αυτό το σπαστικό αγόρι με εμπόδιζε να ζήσω την τέλεια ημέρα μου του Αγίου Βαλεντίνου.

Κι επίσης δεν με θυμόταν, πράγμα που... τι φάση ήταν αυτό;

Είπε: «Έχεις ασφάλεια, σωστά;»

«Αυτό είναι απίστευτο», μουρμούρισα, κοιτάζοντας το παλιό του κόκκινο φορτηγάκι, που δεν έμοιαζε να είναι πιο στραπατοσαρισμένο στο πίσω μέρος απ' όσο ήδη ήταν παντού. «Δεν μου φαίνεται να έχει γίνει καμιά ζημιά. Απ' αυτή την πλευρά, τουλάχιστον».

«Τα στοιχεία της ασφαλιστικής, παρακαλώ». Άπλωσε το χέρι του και περίμενε. Κάπως μου ερχόταν να του ρίξω μια σπρωξιά για να μάθει, με την και καλά ανωτερότητά του, αλλά ήταν πολύ πιο ψηλός από μένα και είχε φαρδιούς ώμους και δεν έμοιαζε εύκολο να τον μετακινήσω.

Αντ' αυτού, λοιπόν, έσκυψα μέσα στο βανάκι και άρπαξα το σακίδιό μου από το κάθισμα προτού ανοίξω το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και βγάλω το μικρό ντοσιέ που είχα φτιάξει όταν απέκτησα το αμάξι. Γύρισα στο κίτρινο διαχωριστικό –το τμήμα «Σε περίπτωση ατυχήματος»– και έβγαλα την κάρτα της ασφαλιστικής από την πλαστική διαφάνεια.

Την πήρε και μου έριξε ένα περίεργο βλέμμα. «Την έχεις σε σημειωματάριο;»

«Δεν είναι σημειωματάριο, είναι ντοσιέ για έκτακτες καταστάσεις».

«Και ποια είναι η διαφορά;»

«Είναι απλώς ένας τρόπος να τα έχω όλα προστατευμένα και οργανωμένα».

«Όλα;» Κοίταξε το ντοσιέ και είπε: «Τι άλλο έχεις εκεί;»

«Μια λίστα με μηχανικούς, εταιρείες με γερανούς, οδηγίες για πρώτες βοήθειες...» Γύρισα ενοχλημένη προς τα πάνω το βλέμμα μου και είπα: «Θέλεις σοβαρά να συνεχίσω;»

Ο Νικ με κοίταξε για πέντε ολόκληρα δευτερόλεπτα προτού μουρμουρίσει κάτι σαν *Με τίποτα* καθώς έβγαλε το κινητό του και τράβηξε φωτογραφία την κάρτα της ασφαλιστικής. Ύστερα επέμενε να καλέσει την αστυνομία όταν το βανάκι μου άρχισε να βγάζει καπνούς. Προσπάθησα να επιμείνω ότι μπορούσα να το οδηγήσω –έπρεπε να πάω στο σχολείο και να ακούσω το ποίημά μου, γαμώτο– μέχρι που η μηχανή άρχισε να βγάζει φλόγες και χρειάστηκε να τη σβήσει η πυροσβεστική.

Οχι, ο μπαμπάς μου θα με σκότωνε.

Και μετά η μαμά μου θα κατακρεουργούσε το πτώμα μου μέχρι που δεν θα έμενε τίποτα.

Και δεν θα είχα χρόνο για το ποίημα του Τζος παρά μόνο μετά την πρώτη ώρα.

«Ορίστε». Ο Νικ ήρθε από το φορτηγάκι του και μου έδωσε ένα μπουφάν. «Το ξέρω ότι δεν ταιριάζει με τα ρούχα σου, αλλά είναι ζεστό».

Ήθελα να πω όχι, γιατί θεωρούσα ότι εκείνος έφταιγε γι' αυτή την καταστροφή, αλλά είχα *όντως* παγώσει. Το κλασικό μου ροζ Ralph Lauren φόρεμα με τα κουμπιά παραήταν ωραίο για να το καλύψω με μπουφάν, αλλά αυτό ίσχυε προτού βρεθώ να στέκομαι στην παγωνιά, παρακολουθώντας το αυτοκίνητό μου να γίνεται πυροτέχνημα.

«Ευχαριστώ», είπα καθώς έβαλα το χακί μπουφάν που μου έφτανε σχεδόν ως τα γόνατα.

Ο Νικ σταύρωσε τα μπράτσα του και επιθεωρούσε τη σκηνή με τους πυροσβέστες που καθάριζαν τα συντρίμια. «Τουλάχιστον ήταν ήδη σαράβαλο».

«Νομίζω εννοείς “κλασικό” αυτοκίνητο», είπα, παρόλο που το σχαινόμουν το σαραβαλιασμένο βανάκι μου. Υπήρχε

απλώς κάτι στη στάση του Νικ –και στο γεγονός ότι δεν με είχε αναγνωρίσει– που με έκανε να θέλω να του πηγαίνω κόντρα.

Σταύρωσε τα μπράτσα του και είπε: «Είσαι εντάξει εκεί πέρα;»

Χαμογέλασα ψεύτικα και είπα απότομα: «Καταπληκτικά».

Έριξα μια ματιά στο κινητό μου. Καμία ειδοποίηση. Καρένας από τους δύο γονείς μου δεν απάντησε όταν τους τηλεφώνησα, πράγμα που δεν μου έκανε εντύπωση. Ήθελα απεγνωσμένα να στείλω μήνυμα στον Τζος, αλλά το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να υπενθυμίσω στον Νικ ότι ήμουν αφηρημένη όταν τον χτύπησα.

Ο αστυνομικός ήρθε γρήγορα μετά τους πυροσβέστες και ήταν σχετικά συμπαθητικός καθώς μου έγραφε μια κλήση για την οποία θα έτρωγα σίγουρα τιμωρία.

Οχ.

Ο Νικ με κοίταξε ενώ ο γερανός απομακρυνόταν με το φορτηγάκι μου. «Θέλεις να σε πάω; Δηλαδή, πηγαίνουμε στο ίδιο μέρος και είσαι ντυμένη έτσι».

Κοίταξα τα γυμνά μου πόδια και τα καφέ δερμάτινα μποτάκια μου, σφίγγοντας τα δόντια μου για να μη χτυπάνε από το κρύο. «Πώς έτσι;»

«Γελούια».

«Ει».

Πραγματικά χαμογέλασε βλέποντας την έκφρασή μου. «Δεν αμφισβητούσα τις ενδυματολογικές σου επιλογές – φαίνεσαι πάρα πολύ, χμ, *γκόμενα παίχτη του πόλο*, μην ανησυχείς. Αναφερόμουν απλώς στα γυμνά σου πόδια, και στο γεγονός ότι έχουμε, δεν ξέρω, μείον έξι βαθμούς. Να σε πάω; Ναι;»

Ξεροκατάπια και έχωσα την παγωμένη μου μύτη στον γιακά του μπουφάν. Μύριζε κρύο και λάδι μηχανής. «Μμμ, ναι, μάλλον».

«Μήπως εννοείς *Ευχαριστώ*;»

Αυτό πράγματι με έκανε να χαμογελάσω λιγάκι. «Σ' ευχαριστώ τόσο πολύ, υπέροχε σωτήρα μου».

«Πολύ καλύτερα».

Μπήκα στο φορτηγάκι του, κοπάνησα τη βαριά πόρτα και έβαλα τη ζώνη μου. Πήρε μπροστά με ένα δυνατό μουγκρητό προτού ανάψει το φλας και πάρει την κατεύθυνση για το σχολείο. Όποιο κι αν ήταν το θυμωμένο συγκρότημα που άκουγε στο τέρμα σε εκείνο το παμπάλαιο κασετόφωνο, ήταν φρικτό και έκανε υπερβολική φασαρία.

«Τι είναι αυτό;» Χαμήλωσα την ελεεινή μουσική και έβαλα τα παγωμένα μου δάχτυλα μπροστά στις γρίλιες του κλιματισμού που έβγαζαν ζεστό αέρα αγκομαχώντας.

«Αν αναφέρεσαι στη μουσική, είναι *Metallica*. Πώς γίνεται να μην το ξέρεις;»

«Χμ, ίσως επειδή έχω καλό γούστο και δεν είμαι εκατό χρονών;»

Αυτό τον έκανε να σκάσει ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Και ποιο άλμπουμ ακούς *εσύ* όταν οδηγείς, συνεργάτης;»

Τον τελευταίο καιρό άκουγα φανατικά το *Rumours* των Fleetwood Mac, αλλά ανασήκωσα τους ώμους και είπα: «Ακούω κυρίως ραδιόφωνο».

«Καημένο κορίτσι, στερημένο από ποιοτική μουσική».

«Σε αυτή την περίπτωση θα ήταν καημένο κορίτσι, στερημένο από ακατάληπτα γαβγίσματα».

«Άκου λίγο». Το δυνάμωσε ξανά και μου χαμογέλασε. «Η οργή τους σε κάνει να νιώθεις καλά, έτσι δεν είναι; Νιώσε το, Λύχνε Μπούνσεν – ρούφηξέ το».

«Είμαι εντάξει». *Λύχνε Μπούνσεν*. Κούνησα το κεφάλι μου, αλλά δεν μπορούσα να μη χαμογελάσω καθώς η λέξη «blackened» που μούγκρισαν οι *Metallica* πλημμύρισε το φορτηγάκι του. «Θα ρουφήξω τη δική μου οργή, ευχαριστώ πολύ».

Έπειτα από λίγο χαμήλωσε πάλι τη μουσική και άναψε το φλας καθώς κοντεύαμε να φτάσουμε στο σχολείο. Κατέβασε τον λεβιέ, δίπλα στο τιμόνι, βάζοντας δευτέρα για τη στροφή, και νομίζω ότι ακούστηκα πολύ ενθουσιασμένη όταν είπα: «Αυτό το φορτηγάκι είναι απ' αυτά που έχουν τρεις ταχύτητες, ε;»

Έσμιξε τα φρύδια του. «Πού ξέρεις *εσύ* από τρεις ταχύτητες;»

Σταύρωσα τα μπράτσα μου και ένιωσα λίγο κουλ. «Ξέρω πολλά πράγματα».

Στα χείλη του σχηματίστηκε ένα πονηρό χαμόγελο. «Ε, λοιπόν, καλό είναι να το ξέρω αυτό».

Μήπως νόμιζε ότι φλέρταρα; «Δεν το εννοούσα *έτσι*».

Χασκογέλασε και το γέλιο του ήταν βαθύ και γάργαρο.

Τα μάγουλά μου έκαιγαν και είπα: «Ο μπαμπάς μου είχε ένα αυτοκίνητο με τρεις ταχύτητες. Ξέχνα το».

Μπήκε στο δωρεάν πάρκινγκ της δευτέρας λυκείου. «Σου έμαθε να το οδηγείς;»

«Τι;» Έσκυψα και έβγαλα το λιπ γκλος μου από το σακίδιό μου.

«Το αυτοκίνητο με τις ταχύτητες. Σου έμαθε ο μπαμπάς σου να το οδηγείς;»

«Όχι». Κατέβασα το σκίαστρο και πέρασα το λιπ γκλος στα χείλη μου ενώ θυμόμουν όλες τις φορές που ο μπαμπάς μου είχε υποσχεθεί να μου μάθει, αλλά κατέληγε να είναι τόσο απασχολημένος με τη δουλειά και τα δίδυμα, που ξεχνούσε την υπόσχεσή του.

«Κρίμα». Το φορτηγάκι έκανε έναν ελιγμό καθώς έστριψε στο τέλος της πρώτης σειράς. «Όλοι θα έπρεπε να ξέρουν να οδηγούν με ταχύτητες».

Ναι, θα έπρεπε. Σήκωσα ξανά το σκίαστρο και σκέφτηκα τον λεβιέ των ταχυτήτων στην Πόρσε του μπαμπά μου, ένα

αυτοκίνητο που έφτιαχνε εδώ και δεκαετίες και πάντα έλεγε ότι θα ήταν δικό μου όταν θα το τελείωνε.

Το τελείωσε πριν από τρία χρόνια.

«Παρεμπιπτόντως, είπες στους γονείς σου ότι το αμάξι σου κήκε;» Έριξε ένα πλάγιο βλέμμα στο κινητό μου, σαν να περίμενε να αρχίσω να στέλνω μηνύματα.

Κοίταξα έξω από το παράθυρο. Το γεγονός ότι κανένας από τους δύο γονείς μου δεν είχε τηλεφωνήσει ήταν καλό κατά κάποιον τρόπο, μια που καθυστερούσε τους μπελάδες που με περίμεναν. Αλλά με ενοχλούσε κάπως το γεγονός ότι δεν τους απασχολούσε που τους τηλεφωνούσα ενώ θα έπρεπε να βρίσκομαι στο σχολείο. Αντί να εξηγήσω όλα αυτά τα περίπλοκα συναισθήματα, είπα: «Μπα, τους το φυλάω για έκπληξη».

«Καλή σκέψη». Μπήκε σε μια χιονισμένη θέση στάθμευσης, και υπενθύμισα στον εαυτό μου πως εξακολουθούσε να είναι η μέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Μπορεί να είχα χάσει το αυτοκίνητό μου και να επρόκειτο σύντομα να με σκοτώσουν οι γονείς μου, αλλά σε μερικά λεπτά θα ήμουν με τον Τζος. Θα μου διάβαζε ποίηση, θα μου έδινε το δώρο μου, θα έλεγα αυτές τις μαγικές δύο λέξεις, και όλα τα υπόλοιπα θα εξαφανίζονταν.

«Λοιπόν», είπα, ανοίγοντας την πόρτα αφού σταμάτησε και έσβησε τη μηχανή. «Χρόνια πολλά για του Αγίου Βαλεντίνου».

«Ποιος το γαμάει αυτό;» είπε απαξιωτικά ο Νικ, λες και του είχα ευχηθεί καλό ευνουχισμό, βγαίνοντας από το αυτοκίνητο και κοπανώντας την πόρτα του αυτοκινήτου του. «Τη σιχαίνομαι αυτή τη γαμημένη μέρα».

Βγήκα από το φορτηγάκι, έβγαλα το μπουφάν του και του το έδωσα όταν ήρθε από τη μεριά μου. «Ε, τότε λοιπόν, απλώς καλή σου μέρα, μάλλον».

«Αμέ», είπε, ρίχνοντας το μπουφάν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου. «Ευχαριστώ».

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ #2

*Κάποτε πάτησα τον συναγερμό πυρκαγιάς ενός ξενοδοχείου,
επειδή οι γονείς μου κοιμούνταν μέχρι αργά
και ήθελα να πάω στην Ντίσνεϊλαντ, προτού
σχηματιστεί ουρά, για να δω την Μπελ.*

«Έμιλι, έχω ένα σημείωμα εδώ που λέει ότι πρέπει να πας στο γραφείο». Ο κύριος Σούαρντ, ο καθηγητής μου τη δεύτερη ώρα, κούνησε μια άδεια κυκλοφορίας στους διαδρόμους μπροστά από το πρόσωπό του.

«Ω». Άφησα κάτω το βιβλίο που δεν θα έπρεπε κανονικά να διαβάζω, σηκώθηκα και πήρα την τσάντα μου από το πάτωμα. Ήμουν στη μέση μιας αρκετά έντονης σκηνής σεξ, οπότε τα μάγουλά μου αμέσως κοκκίνισαν και ένιωθα σαν να με είχαν πιάσει στα πράσα να βλέπω τσόντες.

«Ωωωω – η Έμι έχει μπλέξει».

Χαμογέλασα στον Νόα, τον κολλητό του Τζος. Ήταν ένας παίκτης του τένις, που δεν μου είχε πει ούτε μια κουβέντα μέχρι που άρχισα να βγαίνω με τον Τζος. Τον οποίο, τελικά, δεν είχα δει εκείνο το πρωί, γιατί ο Νικ κι εγώ μπήκαμε στο σχολείο ακριβώς όταν άρχιζε η πρώτη ώρα. Μέχρι στιγμής, αυτή η μέρα δεν εξελισσόταν όπως έπρεπε.

«Με ξέρεις εμένα», είπα στον Νόα χώνοντας το βιβλίο μου στην τσάντα μου, πήρα την άδεια κυκλοφορίας και βγήκα

Από τη συγγραφέα του βιβλίου *Καλύτερα κι από τις ταινίες*,
μπεςτ σέλερ των *New York Times* και *USA Today*,
ακολουθεί μια νέα ξεκαρδιστική και άκρως ρομαντική ιστορία
με πρωταγωνίστρια την Έμιλι, που ζει την Ημέρα
του Αγίου Βαλεντίνου ξανά και ξανά.

Έπειτα από μια εφιαλτική Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου,

η Έμιλι Χόρνμπι καταφεύγει στο σπίτι της γιαγιάς της, αναζητώντας παρηγοριά κι ένα κιλό παγωτό. Αποκοιμείται για λίγο στον καναπέ και όταν ξυπνάει, βρίσκεται ξανά στο κρεβάτι της, στο σπίτι της – και μαντέψτε... είναι και πάλι η Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Και την επόμενη μέρα; Άλλη μια τραγική Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου.

Η Έμιλι έχει παγιδευτεί σε μια εφιαλτική χρονική λούπα, όπου κάθε μέρα βλέπει τον Τζος, το αγόρι της, να την απατά ξανά και ξανά. Και σαν να μην έφτανε αυτό, είναι αδύνατον να ξεφύγει από τον αινιγματικό Νικ: Πέφτει διαρκώς πάνω του –κυριολεκτικά και μεταφορικά– με τους πιο απίθανους τρόπους.

Για πόσες μέρες μπορεί ένα κορίτσι να κάθεται και να βλέπει τη ζωή του να καταρρέει; Και όταν κάτι καλό επιτέλους αρχίζει να βγαίνει μέσα από όλο αυτό το χάος, τι γίνεται όταν το σύμπαν αποφασίσει να σταματήσει τις επαναλήψεις;

